

ARI PAULOW

ITÄMAISTA
RAKKAUTTA

Itämaista rakkautta

Ari Paulow

Itämaista rakkautta

SAGA Egmont

Itämaista rakkautta

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2009, 2022 Ari Paulow and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728530115

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

”Totisesti: portot ja publikaanit
menevät Jumalan valtakuntaan ennemmin kuin te.”

– muuan Jeesus Nasaretilainen n. 2000 vuotta sitten

Ryöstö

Yhden miehen etsivätoimistossani Isollakadulla vieraili elokuun puolivälissä kuollut nainen.

Tai kyllä hän silloin oli vielä täysissä ruumiin ja sielun voimissa, mutta myöhemmin kävi ilmi että kohtalo oli määrännyt hänen aikansa loppumaan aivan pian.

Ei siinä reilun parinkymmenen neliön kopperossani tuona sateisena ja tuulisena loppukesän päivänä tosin käynytään kuin kaksi kauniimman sukupuolen edustajaa. Ensimmäinen heistä oli avopuolisoni Tuulia Kinnas ja toista kutsuttiin nimellä Dao.

Ympäristösuunnitteluun keskittynyt siippani – jolla on taskussaan sekä diplomi-insinöörin sekä maisema-arkkitehdin tutkinto – poikkesi ohimennen tervehtimään minua matkalla palaveriin, jonka perusteella päätettäisiin kaupunginrajan pohjoispuolelle rakennetun uuden golfkentän maisemoinnista. Tuuli oli hyvällä tuulella ja uskoi saavansa urakan hoitoonsa.

Melkein heti kun Tuulia oli lähtenyt, ilmestyi ovelleni Dao, jolla sitä vastoin oli aika lailla ikävämpää asiaa. Saatuaan

jakkaran alleen hän esitteli itsensä ja kertoi työpaikalleen heinäpääläiseen thaihieromalaitokseen tehdystä ryöstöstä, jonka tekijöistä hän pyysi minua ottamaan selvää. Poliisin sotkeminen asiaan olisi ymmärrettävistä syistä ollut varsin kiusallista.

– Meitä oli eilen illalla Siam Gardenissa töissä kolme tyttöä, Mai, Sawat ja minä, jatkoi Dao. – Ung, Phan ja Tui olivat hieromassa Tuirassa Valtatiellä, meidän toisessa paikassa. Lisäksi meillä on kolmas huoneisto Asemakadulla, aivan rautatieaseman lähellä. Lalana, Yada ja Ban ottavat vastaan siellä.

– Mitä siellä Heinäpäässä tarkkaan ottaen tapahtui? Kuinka se kaikki sai alkunsa? tiedustelin naiselta saadakseni keskustelun kunnolla käyntiin.

Vaivautuneelta mutta päättäväiseltä näyttävä Dao kyhjötti epämurkavassa asennossa toimistosoppeni hämärässä ja hieroi käsiään yhteen. Arkaluontoisesta aiheesta huolimatta hän ei ujostellut kertoa totuutta.

– Kello oli kaksikymmentäyksi kolmekymmentä tasan, kun ne miehet tulivat. Muistan sen siitä että vilkaisin kelloa juuri vähän sitä ennen. Mehän suljetaan iltaisin jo kymmeneltä, koska ei me haluta sinne juoppoja. Ei niistä...

– Hetkinen Dao, keskeytin naisen. – Se teidän hieromasalonki, Siam Garden. Sinnekö kävellään ovesta noin vain?

– Ei. Ulko-ovi pidetään aina lukossa. Kadunpuolen näyteikkunassa on numero, johon voi soittaa jos tahtoo sisään. Joku meistä tytöistä aukaisee oven.

– Ahaa, varmaan on parempi niin. Jatka vain, Dao, ole hyvä.

– Okei. Olin siis parhaillaan siinä omassa huoneessani hieromassa yhtä miestä, kun äkkiä jostain rupesi kuulumaan ryminää ja kovaaäänisiä huutoja. Minä tietenkin säikähdin, mutta

vetäisin aamutakin ylleni ja kurkistin ovenraosta eteiseen. Niitä oli siellä kaksi naamioitua miestä, iso ja paljon pienempi. Toisella oli pistooli kädessä ja sillä pienemmällä iso kassi. Juuri sillä hetkellä Sawat tuli toisesta huoneesta ja silloin se lyhyempi iski sitä nyrkillä niin että Sawat kaatui ja kolautti päänsä lattiaan. Ei siitä onneksi tullut verta, mutta toinen silmä sillä on mustana.

– Kyllä hänen kannattaisi silti käydä lääkärissä. Kaiken varalta, kommentoin vakavana ja asiakkaani huokaistua malttamattomana kehotin häntä jatkamaan.

– Sen jälkeen kaikki oli yhtä mylläkkää, selosti Dao. – Tämä on ryöstö, se pitempi huusi ja osoitteli aseella meitä kaikkia. Siinä vaiheessa Mai tuli omasta kopista ja rupesi kirkumaan henkensä hädässä, mutta kassimies otti sitä kurkusta ja puristi siltä suun umpeen. Hitto että minä pelkäsin että nyt se pistoolimies ampuu.

– Ei kuitenkaan ampunut?

– Ei. Se komensi meidät kylpyhuoneeseen ja siellä meidät sidottiin sellaisilla muovisilla nippusiteillä vesijohtoihin kiinni. Siihen samaan huoneeseen tuotiin myös kaikki kolme asiakasta, jotka siellä silloin vielä olivat. Ne kytkettiin samanlaisilla siteillä meidän jatkoksi.

– Keitä ne olivat? Siis ne asiakkaat?

– Vakiovieraita, kertoi Dao. – Ykä ja Aksu ja Kille. Ne käyvät meillä suunnilleen kerran viikossa. Kille käy parikin kertaa.

– Ahkeria poikia, hymähdin puoliksi itselleni. Ääneen kysyin vakavasti: – Onko sulla niiden oikeita nimiä tiedossa?

Ulkopuolinen todistaja olisi hyvä.

Dao nyökytteli innokkaana, vaikka sanomattakin oli selvää että asiakkaiden anonyymiteetti oli tämänkaltaisessa hieromalaitoksessa tavallista tärkeämpi juttu. Epäilemättä häntä

myös pelotti – eikä välikohtaus varmaan unohtuisi ikinä – mutta kaikesta huolimatta hän oli tarpeeksi rohkea istuakseen siinä edessäni kertomassa edellisillan tapahtumista.

– Ykä on oikealta nimeltä Yrjö Etto, hän sanoi. – Yrjö oli sillä kertaa Main huoneessa. Ei me yleensä tiedetä asiakkaiden nimiä, mutta Ykä on käynyt jo ainakin kaksi vuotta ja kuuluu kalustoon. Sawatilla taas oli hieronnassa yksi nuori kaveri, jota sanotaan Aksuksi. Sellainen iso ja roteva mies, jonka oikea nimi on tietääkseni Axel. Sukunimi taitaa olla Vänskä. Niin sitä ainakin yksi sen kavereista kutsui kun tuli sen kerran autollansa hakemaan. Semmoinen pieni hyypiö.

– Entä se kolmas mies? Tämä sun oma asiakas. Oliko se kenties Harry Lime? paiskasin väliin. Olin edellisenä iltana käynyt Leskisessä ja Jumprun baaritiskillä naukkaamassa Peltolan Jussin kanssa pari Laphroaigia, eikä keskittymiskyyni ollut vielä parasta mahdollista luokkaa.

Dao katsoi minua sillä lailla ihmeissään kuin itämaisilla ihmisillä on tapana kulttuurirajojen tullessa vitsin ymmärtämisen esteeksi. Hämällisenä hymyillen hän pudisti päätään ja korjasi:

– Ei vaan Kalevi. Sitä sanotaan Killeksi, mutta Kalevi se on. Sukunimi on Saatunki. Kille on varmaan ainoa asiakas ikinä, joka jo ensimmäisellä käyntikerralla esitteli itsensä. Herrasmies.

– Että gentlemanni oikein. No niin, Dao. Kerropa, miten se ryöstö eteni. Konnia oli siis kaksi?

– Kyllä. Saatuaan meidät sidottua ne tivasivat rahaa ja pankkikortteja. Ensin oli vuorossa Aksu, vaikka Axel on riski ja iso mies. Aluksi se väitti, ettei sillä ole lompakko mukana, mutta pistoolimies haki Sawatin huoneesta tyynyn ja painoi sen pojan ohimolle. Sitten se survaisi pistoolinpiipun siihen tyynyyn ja

uhkasi ampua jollei euroja ala löytyä. Siinä vaiheessa Aksulla petti hermo ja se kertoi että lompakko on vyön alla piilossa. Sen jälkeen meistä kukaan ei uskaltanut vastustaa niiden käskyjä. Vielä vähemmän sitten kun ne tunkivat pingispallot meidän suuhun ja käärivät pakkausteippiä päälle.

– Eikä pullikointi olisi kannattanut, sanoin siihen ja kysyin: – Okei, kerropa mitä ne saivat saaliikseen? Rahaa tietenkin ja muovia?

Dao nyökkäsi ja huokaisi hiljaa. Ehkä hän teki sen kuitenkin enemmän helpotuksesta kuin siksi että oli vastikään menettänyt tukun euroja. Tarkka luettelo tuli päättäväisen äkkiä:

– Asiakkailta ne veivät lompakot, kellot ja puhelimet. Meillä työillä oli vain bikinit päällä ja siksi ne penkoivat sen kämpän. Myöhemmin kävi ilmi että päivän kassa oli viety ja pukukaapeista korut ja kellot ja meidän kaikkien passit. Reilu neljätuhatta euroa hävisi ja jonkin verran lisäksi dollareita ja bahteja. Jälkimmäiset meidän henkilökohtaisia rahoja.

– Sievoinen summa käteistä, ihmettelin ääneen ja mielessäni paria muutakin seikkaa. – Entä vielä? Oliko teillä siellä huoneistossa muuta arvokasta? Telkkareita, kännyköitä, tietsikoita? Ehkä pikkuisen piriä tai muuta? Essoja, viagraa, testoa?

– Ei, vakuutti Dao ja ravisti päätään. – Ei ollut. Noiden edellisten lisäksi meiltä vietiin vain kännykät. Meillä ollaan tosi tarkkoja siitä että huumeita ei sotketa työhön. Joka ainoa kuukausi me maksetaan vuokra ja ollaan muutenkin rehellisellä pohjalla. Poliisi ei koskaan ole joutunut puuttumaan meidän toimintaan millään lailla.

Niinpä niin – rehellisellä pohjallapa hyvinkin. Hieman alta kolmikymppinen Dao oli harvinaisen kaunis nainen, jonka

monissa liemissä keitetty puhetyyli oli vakuuttava kuin basaarikauppiaalla, mutta silti pidin varsin todennäköisenä, että verottajalla olisi ollut paljonkin sanomista, mikäli virkavallan aika riittäisi näiden etnisten hierontapaikkojen tutkimiseen.

Mutta pieniä ovat silakat joulukaloiksi, arvelin mielessäni ja etsin pöytälaatikostani sikarin. Raapustellessani siihen tulta kysäisin Daolta kuin ohimennen:

– Paljonko teillä maksaa hieronta? Reilu neljätuhatta euroa kolmeen tyttöön päivässä on iso kasa paalua.

Tietenkin Dao tajusi heti, mitä ajoin takaa. Onneksi hän ei kuitenkaan polttanut päreitään, vaan totesi neutraaliin sävyyn:

– Tavallinen thaihieronta maksaa kolmekymmentä euroa. Käsityö viisikymmentä, suikkari seitsemänkymmentä ja täysihoito tasan satkin. Hieronta ja seksi tekevät yhdessä satakolmekymmentä euroa.

– Eli työmiehen puolentoista vuorokauden palkka, laskin päässä. Sen enempää vetkuttelematta päättelin savupilven suojusta: – Ja koska teiltä vietiin noin paljon rahaa, ette verottajan pelossa voineet kääntyä poliisin puoleen. Oliko näin?

Dao ei välittänyt vastata; miksipä olisi retoriseen kysymykseeni viitsinyt. Kun hän nyökkäsi myöntämisen merkiksi, jatkoin utelua:

– Kerropa muutamia tuntomerkkejä niistä ryöstäjistä. Ikä, pituus ja paino sekä ruumiinrakenne. Minkälaiset kasvot? Mitä kieltä ne puhuivat?

– Englantia, vastasi Dao. – Hirmuisen huonoa englantia. Lisäksi minusta tuntuu, että luullessaan ettei me kuulla, ne puhuivat keskenään venäjää.

– Venäjää? Oletko varma?

– Aika varma. Ryssää ne mun mielestä molottivat, kun me kyyhötettiin sidottuna kylppärissä niiden kolutessa meidän kaappeja. Kumpikin ryöstäjä vaikutti hirmuisen hermostuneelta koko sen ajan, mitä ne siellä meidän liikkeessä olivat. Ehkä suunnilleen tunnin tai vähän yli.

– Tämä selvä. Entä ne tuntomerkit? muistutin vielä. Dao pudisti anteeksipyyttävänä päätään ja sanoi:

– Molemmilla oli silmänrei'illä varustettu pipo päässään, eikä niiden kasvoja nähnyt. Mutta se isompi korsto oli harteikas, ehkä 190 senttiä pitkä. Vähän kuin se yksi portsari Sarkassa.

– Åmanin Ismo, kerroin nimen. – Superraskaan sarjan voimanoston Euroopan mestari ja maastavedon ennätysmies.

– Sama kaveri, hymyili Dao. – Tällä rosvolla tosin oli isompi vatsa ja pihtikintut. Se pienempi oli puolestaan hoikka ja korkeintaan 175 senttiä pitkä. Minusta se puhui parempaa englantia kuin isompi.

– Ja venäjää?

– Sitä myös.

Oli minun vuoroni nyökätä: tähän saakka kaikki oli selvää kauraa. Paitsi yksi asia jonka tarkistin heti:

– Ne ryöstäjät... Kuinka ne pääsivät sisään? Ulko-ovihan pidetään aina lukittuna, mikäli oikein ymmärsin.

Olin jo huomannut, että Dao oli älykäs nainen, eikä tämäkään kysymykseni sen vuoksi tullut yllätyksenä. Eikä toki myöskään saamani vastaus.

– Sitä minä mietin viime yönä itsekin. Ja tulin siihen tulokseen, että joku niistä kolmesta asiakkaasta päästi ne gangsterit sisään. Ei ole muuta mahdollisuutta.

Dao kuulosti varmalta, kuten amatööriisalapoliisit kaikkina aikoina, kaikissa paikoissa kuulostavat. Itse olin asiasta eri

mieltä, mutta pidin siitä kitani visusti kiinni. Sen sijaan kysyin:

– Miten se onnistui käytännössä? Eikö teitä ollut siellä tasaparit: kolme tyttöä ja kolme potilasta? Kävikö joku niistä miehistä kusella välillä, vai joutuiko joku ehkä odottamaan vuoroa eteisessä?

Dao hymähti. Ehkä hän mielessään ajatteli että privaattietsivä Hackmanissa oli karusta ulkonäöstä huolimatta sittenkin aineista. Äänensävy oli kuitenkin vakava, kun hän sanoi:

– Kaikilla kolmella oli tilaisuus aukaista ovi. Me juteltiin tästä aamulla keskenämme, Sawat ja Mai ja minä. Ykä, siis Yrjö Etto tuli pikkuisen myöhemmin kuin muut. Olisiko ollut joskus vartin yli yhdeksän. Mailla oli siinä vielä hieronta kesken ja Ykä joi odotellessaan keittiössä kahvit. Se tuntee paikat ja tavat.

– Eli oli kuin kotonaan. Entä Aksu ja Kille? Siis Axel Vänskä ja Kalevi Saatunki?

– Aksu oli Sawatilla täysihoidossa. Aksu on nuori ja pystyvä mies, mutta kuulemma se otti puolikkaan Viagran ennen ensimmäistä hierontaa ja kävi siinä toista kertaa odotellessa tupakalla ulkona. Ehkä se jätti oven raolleen tai jospa se painoi siitä salvan sisään. En tiedä...

– Paljon mahdollista, arvelin itsekin. – Ja lopuksi tämä Saatunki. Kansankynttilä ja peruskoulunopettaja.

Mikäli Dao havaitsi puheessani pientä ironiaa, ei sitä hänestä päällepäin huomannut. Aivan asialliseen sävyyn hän sanoi:

– Kille oli mulla. Se käy meillä kaksi kertaa viikossa, maanantai- ja torstai-iltoina. Aina samoina päivinä samaan aikaan.

– Ottaako se täysihoidon myös?

– Ottaa, joka ainoa kerta. Kille on ujo mies, vasta eronnut. Ei se lähde baareista eikä yökerhoista etsimään naisia. Ei sen luonteella.

Kuulosti siltä että Saatunki oli enemmän kuin pelkkä poka joka pari kertaa viikossa ilmestyi Heinäpäähän tyhjentämään pussinsa. Empatiani oli siitä huolimatta vähissä, kun tivasin Daolta uudestaan:

– Oliko tällä Saatungilla saumaa sen oven avaamiseen? Kävikö se välillä pois sun huoneesta?

Dao mietti. Nähdäkseni hän ei niinkään pohtinut Saatungin mahdollisuuksia auttaa ryöstäjiä, vaan pikemminkin tämän kykyjä sellaiseen toimintaan. Silti hän kuulosti varmalta sanoessaan:

– Kävi. Meillä oli Killen kanssa pitkä keskustelu... khm... hieronnan jälkeen. Välillä minä kävin suihkussa ja lämmittämässä mikrossa ruokaa. Sillä aikaa Kille meni tuulikaapin ovenrakoon tupakalle. Vaikka en minä kyllä siitä sellaista usko.

– Et, koska Saatunki on pohjimmiltaan ujo ja herrasmies? Niinkö?

– Niin. Ja tavallinen työssä käyvä ihminen. Ei missään nimessä roisto.

– Eli summa summarum. Olet sitä mieltä että joko Yrjö Etto taikka tämä Axel Vänskä -niminen sälli aukaisi oven ja päästi ryöstäjät sisään? Ymmärsinkö oikein? varmistin lopuksi.

Dao kiemurteli tuolissaan ja miettimisaikaa saadakseen oikaisi polvipituisen hameensa helmat. Hän oli kotoisin Koh Changin saarelta Kaakkois-Thaimaasta, missä lämpötila pysytteli kaikkina aikoina yli 25 asteen, mutta elokuisen koleasta säästä

huolimatta hänellä oli yllään vain t-paita, ohuelta vaikuttava neule ja korkeakorkoiset kengät.

Heti kättelyssä olin pannut merkille että Daolla oli korpinmusta upea tukka ja ampiaismallin vyötärö, eivätkä pienet mutta näpsäkät rinnat olleet nekään hassummat. Aavistuksen vinoja silmiä kehystävät kasvot olivat hoikat ja vartta oli suunnilleen 165 senttiä.

Olin nähnyt hänet Heikinkadun kuntosalilla useita kertoja viimeisen kahden vuoden aikana, mutta ennen tämänpäiväistä tapaamista emme olleet puhuneet keskenämme.

Tähänastisen keskustelumme aikana oli niin ikään käynyt ilmi se yllättävä seikka, että hän oli edelleen Thaimaan kansalainen vaikka oli ensimmäisen kerran saapunut maahamme jo 10 vuotta sitten. Dao oli kuulemma suomeksi Tähti.

– Niin minä luulen, hän sanoi. – Killestä ei rosvoksi ole, ja Axelilla ja Yrjöllä taas oli molemmilla hyvä alibi. Jompikumpi niistä sen täytyi olla.

Vain hienoisella aksentilla puhuvan kurtisaanin käyttämä sanavalinta ja tomera äänensävy nostattivat hymyn huulilleni. Vatsanpohjaani kutitti, kun tuolissani taaksepäin kallistuen imaisin Sibeliuksestani sauhut ja sanoin:

– Heillä oli *tilaisuus*. Alibi tarkoittaa todistetta siitä että henkilö on ollut jossain muualla rikoksen sattuessa. No niin, ei siitä sen enempää. Hyvää suomea sinä silti puhut, hirmuisen hyvää.

Dao punastui. Minulla ei ollut tietoa siitä, kuinka paljon hän oli vapaa-aikana kantaväestön kanssa tekemisissä eikä siitä, oliko hänellä poikaystävää tai aviomiestä Suomessa tai vanhassa kotimaassa, vai oliko hän kenties sinkku. Siitä olin kuitenkin jo

siihen mennessä varma että Siam Gardenin ulkopuolella hän ei äskeisen kaltaisia kehuja usein saanut, vaikka syytä niihin olisi kyllä ollut.

– No miten on? hän sanoi. – Alatko sinä tutkia tätä juttua? Me ollaan tyttöjen kanssa kerätty 900 euroa sitä varten. Me kaikki halutaan, että syylliset saadaan kiinni ja rahat ja passit niiden oikeille omistajille. Sinulta se onnistuu jos keltä.

In medias res! Siinä tuli lopulta kysymys, jota olin koko ajan odottanut. Ja ikävä kyllä minun oli nykyisessä elämäntilanteessani annettava siihen kielteinen vastaus.

– Kyllä tämä tällöinen asia kuuluu poliisille. Kyseessä on sentään aseellinen ryöstö. Rikosnimikkeenä se tunnetaan törkeänä ryöstönä josta seuraa vähintään kaksi ja enintään kymmenen vuotta linnaa. Poliisilla on paremmat voimavarat ja valtuudet asian tutkintaan. Me lupakytät etsitään lähinnä kadonneita henkilöitä ja myymälävarkaita. Olen pahoillani.

Pahoillaan oli myös Dao, jonka kasvoilla itämainen tutkimattomuus vaihtui hetkeksi ilmiselvään pettymykseen. Äänensävy oli kuitenkin oudon tyyni, kun hän sanoi:

– Siinä tapauksessa me jäädään ilman apua. Ymmärräthän sinä, että poliisilaitokselle minä en voi mennä?

Daon lausuma syyllistävä repliikki oli lievästi huvittava, sillä jos hieromalaitoksessa kerran pelattiin rehellistä peliä, kuten hän väitti, niin miksi ei muka voinut. Itse olin asiasta edelleen eri mieltä, mutta sen verran minussa kuitenkin oli herrasmiestä jäljellä, etten viitsinyt alkaa hankalaksi, vaan kysyin:

– Tämä teidän paikka, Siam Gardenko se oli nimeltään, kuka sen loppujen lopuksi omistaa? Entä ne kaksi muuta hieromalaitosta, Tuirassa ja siellä rautatieaseman lähellä. Ovatko ne samassa omistuksessa?

Oulussa vaikuttavalla yksityisetsivällä Jesse Hackmanilla on jälleen kimurantti työkeikka edessään. Tällä kertaa Hackman kiskotaan maksullisen seksin ja järjestäytyneen rikollisuuden maailmaan, kun thai-hierontalaitosta pyörittävä nainen pyytää Hackmanilta apua ryöstön selvittämiseen. Ei kulu aikaakaan, kun nainen katoaa. Mistä oikein on kysymys? Onko naisen henki vaarassa?

Ari Paulow (s.1954) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti dekkareistaan. Dekkarien lisäksi Paulow on julkaissut myös nuortenkirjoja. Paulow työskenteli pitkään ravintoloitsijana kirjailijan työnsä ohella.